

Till öar och oceaner

Petra Axelsson

Installation

Sundsvalls museum 1/12-07 till 13/1-08

Det stora blå

En blå heltäckningsmatta dominerar i Sundsvalls museums utställningshall. Flera meter av mattan har hängts upp i en av gångbroarna, som för att skärma av rummet. Där golvet på grund av detta saknar matta står en tv med en videoinstallation. Den handlar om en obebodd ö i Sundsvallsbukten där det tidigare bodde människor. Kameran glider in mot ön och en kvinnoröst, konstnären själv, fantiserar om ön och de som levde där. Berättelsen är fylld av antydningar.

Närmare ingången är svart- eller vitlackerade koffertar och väskliknande lådor i trä staplade på varandra. Några är öppnade, andra stängda. Någon packar, någon ska ut på en lång resa. Eller, är lådorna vrakgodset som flutit iland? De har små skyltar i metall med graverade texter, antingen står det "Till öar och oceaner" eller också "En massa tröghet och den enskildes längtan". På några av de mer väskliknande hänger glittrande smycken i svarta sammetsband.

I en öppnad låda visas en video i miniformat. Innehållet byts ut och varje dag fram till och med julafton kommer en ny videosnutt, som i adventskalendern. Den här dagen visar videon en kvinna som spelar luftgitarr med ett barn i en vit säng. Kvinnan är svartklädd. Barnet, en flicka, har rosa strumpbyxor. Kvinnans händer kommer farligt nära barnets stjärt. Barnet skriker och skrattar som om det kittlades.

I ett hörn av utställningshallen finns ytterligare tre teveapparater. I två visas en bild av en sten i snön. Solen skiner, himlen är blå och det finns skog runt omkring. I den tredje går det att se de samlade videosnuttarna från "adventskalendern". Så efter jul finns allt material i utställningen tillgängligt.

Längs en vägg hänger etsningar. Men det är tryckplåtarna i koppar, med knappt synliga, graverade bilder och mönster som visas, inte de tryckta bilderna. De är upphängda på svarta, vita och beigefärgade träribbor som bildar ett grafiskt mönster i skarp kontrast mot den kopparröda metallen.

Petra Axelsson har växt upp i Sundsvall och flyttade därifrån när hon var 19 år. Hon gick ut från skulpturlinjen på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm för tre år sedan. I installationen har hon använt minnen och erfarenheter från Sundsvall.

Utställningen förmedlar en känsla av smärtsam kyla vars ursprung är svår att identifiera. Kanske är det fantasierna om människorna som levde på Tjuvholmen. Eller är det den blanka lacken på trälådorna, de iskalla smyckena som hänger på dem, videon med kvinnan som leker med barnet eller stenen i snön i skogen? Eller kan det vara känslan av Sundsvall?

Gestaltningen gör ett starkt intryck men det är svårt att förstå innebörden. Enligt pressmeddelandet handlar utställningen om "hur gemensamma myter och uppdiktade berättelser påverkar våra liv, drömmar och drivkrafter". Konstnärens förhoppning är att utställningen "till formen kommer att fungera som ett tv-spel, en egen värld som besökare i alla åldrar kan utforska i sin egen takt".

Konstnärsnämnden, Norrlandspojkarna och Ogeborg har hjälpt till med finansieringen.

Karin Kämsby